

МОРАЛЪТ

*„Горко на ония, които злото наричат
добро и доброто – зло, тъмнината считат
за светлина и светлината – за тъмнина ...“*

Исайя 5:20

Какво е отношението на атеизма към морала? Съвременните атеисти избягват да дискутират този въпрос. По отношение на религиозните хора не съществува съмнение, че моралните изисквания за тях са от изключителна важност и че вярата в Бог има преки последици към морала им. В съвременния свят обаче не се счита, че атеизмът има някакви морални последици. Докато в миналото да наречеш някого безбожник е било най-тежка квалификация точно в морален аспект, днес атеист - това звучи почти гордо. Днешните атеисти за възпитани в атеистични училища, където се внушава, че науката е доказала, че Бог не съществува (въпреки че науката нищо подобно не е доказала и няма как да докаже, защото нейният обект е материалният свят, а не духовният). Особено силно разпространен е атеизмът в посткомунистическа страна като нашата, където по-възрастните са били пионерчета, на които е било внушавано, че ако срещнеш поп, ще те сполети беда и трябва да бягаш, а децата им са израснали сред псевдокултура и объркани ценности в общество, създадено от бивши пионерчета. И така, отхвърлянето на вярата в Бог има ли морални последици? На пръв поглед атеистът не прави нищо лошо на никого с това, че е невярващ, но ако се замислим малко повече ще видим, че с този акт на неверие се отхвърля заедно с Бога и съществуването на висши морални ценности и закони. Моралът става индивидуален, в най-добрия случай групов, относителен и преходен. Човекът няма вечен критерий над себе си. На държавно ниво има закони (повечето, от които са установени върху принципи според религиозен мироглед в далечното минало), но ако се случи така, че човекът остане сам на себе си - дали ще ги спазва? как мислите? Един човек, който вярва в еволюцията и това, че слабите и непригодните биват отстранявани от по-силните, ако няма закон, който да го възпира, дали няма да

открадне или дори да убие, за да открадне? Да, има закон в човешкото сърце, който човекът познава. Независимо дали живее в богата Европа или в Тимбукту- има морален закон, написан във всяко човешко сърце и има глас на съвест. Но откъде са се взели те, драги атеисти? Ако човекът и удивителният свят на земята са резултат на еволюция, движена от слепи хаотични сили, откъде идва способността за логическо мислене, как хаосът е родил логика в човешкия ум и откъде идва естественото познание на абстрактни морални понятия и правила в хората, независимо от тяхното цивилизационно ниво? Ако човекът е просто животински вид - вид маймуни, както наскоро един атеист ми каза, откъде идва съвестта и нейните угризения? Откъде идва чувството за справедливост щом не съществува абсолютна истина? Щом движещата сила е естественият отбор, защо човекът отхвърля убийството и жестокостта, а не ги приема за норма на поведение? Разбира се, всеки може да прекрачи закона, който е вътре в него и ако се упражнява достатъчно, може да заглуши гласа на съвестта си и дори да се избави напълно от нея. Абсолютна свобода му дава за тази цел атеизмът. Размишлявайки за универсалните морални норми в хората забележителният философ Имануел Кант стига до извода, че моралът е доказателството за съществуването на Бог. Това наистина е теза, срещу която не можах да открия никакви доводи в писанията на атеистите освен голо отричане, „най-умното“ което срещнах е, че имало психопати, които били извън тези правила. Всеки вярващ човек знае, че има зли духовни сили и че те могат да обсебят човека, но дори за целите на анализа да наречем такива хора болни и отклонение, то очевидно е, че здравите, нормата показва, че Кант е прав.

Спазването на висши морални принципи изисква себевладеене и надскачане на егоизма, животът е по-лесен ако няма Бог. Когато няма Висш Съдия, няма и вина. Просто има различни лични мнения, атеистите дори мразят думата "вина" и се сърдят ако някой им посочи тяхна такава. Парадоксално, това не означава толерантност към чуждото мнение - настъпете по мазола някой атеист и вижте какво ще стане - няма прошка докато е жив. Коренно различно е поведението на един християнин, който изоставя личната

си гледна точка и изпълнява норма, дадена му отгоре - да прости. Характерно за повечето атеисти е неспокойствието, с което обсъждат темата има ли Бог. Има проучвания за социалните мрежи, които показват, че атеистите са многократно по-активни от вярващите като брой постинги, но страстта, с която спорят, раздразнителността им от самата идея за съществуване на Бог издава, че в сърцата им няма тази сигурност, каквато е в ума им. Това е доказателство за реалността на духовния свят, която душата на човека усеща. Ако няма Бог - какъв им е проблемът? Човек не се ядосва на нещо, което не съществува, не мислите ли? За съжаление, тази раздразнителност често отива и още по-далеч - към агресия. Може да разгледате сайтове на атеисти в интернет, както направих аз и ще се стреснете, има изрази като - "На оръжие!" Призивите са за война с религиозното мислене, разбира се, но обсъждането на тактики и стратегии е съвсем сериозно. И наистина няма как да не си спомним за комунистите и създаденото от тях общество, основано върху изцяло атеистична идеология и за това в каква невиджана трагедия за човека се превърна то. "Във философската система на Маркс и Ленин и в сърцето на тяхната психология омразата към Бога е главната движеща сила, по-фундаментална от всичките им политически и икономически претенции" казва Александър Солженицин, който сам е живял в това общество и е посветил голяма част от живота си на изучаването му. За да си припомним това отминало време ще приведем още няколко цитата - на главния идеолог на руските комунисти, Ленин, който обяснява комунистическата атеистична гледна точка по отношение на морала: "Ние отричаме целия морал, изведен от надчовешки и некласови концепции... В какъв смисъл ние отричаме етиката, морала? В смисъла, в който те се проповядват от буржоазията, която извежда този морал от Божиите заповеди. Разбира се, ние казваме, че не вярваме в бог". "Ние не вярваме във вечен морал и изобличаваме всички басни за морала". За комунистите моралът вече има друга отправна точка - "Каквото помага на световната комунистическа революция е добро, каквото ѝ пречи е лошо". И още: "Марксизмът е материализъм. Като такъв той е безмилостно враждебен към

религията". Тя е "непоправимо зло", защото възпрепятства "световната комунистическа революция".

Тези разбирания на комунистите веднага се превърнали в реалност. Още в първите години на управлението им са избити хиляди свещеници, монаси и монахини. От 1917 г. до 1968 г в Русия са разрушени 41 хиляди църкви от общо 48 хиляди. Започва и масово избиване на обикновени хора, десетки милиони загубват живота си не във война , а от ръката на своите управници. А и война не е липсвала - 20-ти век е най-светският в човешката история досега и е най-кървавият. Ужасно е било положението и във всички други държави с комунистически режим, общо 28, така че вероятността да се касае за индивидулни грешки е изключена, очевидно става въпрос за неизбежно следствие. Темата за нещастията на народите , живели в това общество е огромна, но ние ще цитираме само още един от техните вождове - този на комунистически Китай, Мао Дзедун - " По-добре имайте по-малко съвест. Някои от нашите другари имат твърде много милост, нямат достатъчно бруталност, което означава, че не са достатъчно марксиста. По този въпрос ние наистина нямаме съвест! Марксизмът е така брутален ...Ние сме готови да пожертваме 300 милиона китайци за победата на световната революция" Дарвиновата теория е основата, на която се опират комунистите в своята идеология. По думите на Енгелс - "Точно както Дарвин откри закона на еволюцията в органичната природа, така Маркс откри закона на еволюцията в човешката история". Закономерно събитие според такава теория е, че работническата класа като по-силната може и е в правото си да се наложи и измести с насилие другите слоеве на обществото.

Когато хората приемат атеистична философия и вярват, че движещите сили на създаване на вселената и човешкия свят произлизат от хаоса, че са случайни, безцелни и безмилостни, трябва да осъзнават, че така се отказват от значението на всички светли духовни стремежи, от най-дълбоката същност на човека - духовната. Надали има човек, който да се чувства удовлетворен само от задоволени материални нужди, който да не усеща в себе си

копнеж към съвършена, безкористна любов и да не мечтае за
вярност на приятел, пред когото да открие сърцето си, да не се е
просълзил, когато е мислил за Левски или за подвиг на някой друг
герой. Любовта за атеистите е само сбор от химически реакции и
движещите сили на човешкото поведение, включително на любовта
са целите на репродукцията и оцеляването. Следователно тя се
ограничава до чувство, което би следвало да престава да
съществува, щом спре да допринася някаква лична полза за човека.
Саможертвената любов никак не би следвало да има стойност за
хората, ако това е вярно, но истината е, че без нея не би
съществувало изобщо приятелство, а самата същност на любовта е
саможертва. Вижте какви книги и какви филми привличат най-много
хората - тези, в които има борба със злото и главните герои
преживяват избор да му се опълчат, жертвайки себе си, тези в които
историята се развива към очаквана справедливост и възмездие. Не е
случайно, че едни от най-харесваните книги, превърнати във филми
на нашето време - "Властелинът на пръстените" и "Хрониките от
Нарния" са написани от посветени християни, като освен че в тях се
проповядват християнски ценности, има и някои преки християнски
символи. Човекът е създаден за духовен живот, от гледна точка на
натуралистичния естествен отбор споменатото по-горе не би
следвало да го има. Според материализма еволюцията на човешкото
общество е развило правилата на взаимоотношенията между хората
и съответно морала. От тази логика следва, че съвременното
общество е най-развито и че моралът е достигнал своя връх в
съвременния човек. Това е толкова очевидно невярно, че не е
необходимо да привеждаме доказателства, достатъчно е да се
прочете първия попаднал пред очите днешен вестник например.
Човекът и в миналото, и днес има копнеж по съвършен идеал, както
вече стана дума, но не успява да го реализира в живота си и
осъзнава своето и на хората около себе си недостойно
несъответствие с мечтите си. Забележително е, че по принцип
младите хора имат най-изразен идеализъм и той намалява рязко с
възрастта. Ако моралът е следствие на развитието на обществото, би
следвало колкото по-дълго човек живее в обществената среда,

толкова по-висока степен на морал и идеали да придобива, но виждаме, че става точно обратното - натрупват се разочарования и разбити надежди и примиряването с неправдата започва да доминира. Съществуването на идеализирана норма на моралните ценности не може да се обясни с еволюцията, по-скоро това е знак, че хората са загубили неща, които са притежавали някога в съвършен вид. За хората не е безопасно да се отказват от вяра в Бога и да се отклоняват от основите на Християнството и по една друга причина. Човекът е склонен да поставя на опразненото място на Бога в сърцето си други неща- човек или своя представа за света и да ги обожествява. Драматичен е примерът за такива явления от посоченото вече комунистическо общество, когато отношението на хората към лидерите им -Ленин и Сталин е било като към божества, включително и с почитане на мумиите им. Подобно на тях и Хитлер е бил като бог за германците. Твърде приличащи на религиозни ритуали с носене на икони са били и обществените прояви - комунистически манифестации и хитлеристки факелни шествия. В съвременния западен свят скептицизмът доминира и няма прояви на култ към личности, но ширещият се атеизъм е придружен от масово разпространение на вяра в паранормални явления, псевдонаука, сеуверия, възраждане на езически вярвания и окултни практики, и все по-модерната вяра в съществуването на извънземни и очакване на отговор от тях на кардинални въпроси за човечеството - за създаването и съдбата му, нещо което обикновено се очаква от богове.

Ще приведем само няколко примера за конкретни последици от атеизма в определени съвременни държави, които са безспорно едни от най-развитите в света, „най-цивилизованите“. И така, повечето Скандинавски страни имат висок процент на атеисти от населението. Швеция, например, е една от най-атеистичните нации в света -проучванията показват, че до 85% от хората са невярващи. В Швеция обаче е и най-големият брой изнасилвания в Европа, като броят им се е увеличил четворно през последните 20 години, съвсем съответно на нарастващия брой атеисти. Проучване от 2014 г. показва, че в Швеция 81% от жените над 15 годишна възраст са били

обект на сексуално посегателство. Следващите в списъка със 70% са Дания, Франция, Холандия и Финландия – всички те с подобен на Швеция висок процент атеисти. /На последно място в Европейския Съюз по този показател е България – 24%. Ето едно последно място, от което да не се срамуваме, въпреки че и 24% е ужасно много/. Скандинавските страни са и най-големият източник на детска порнография, като Дания, трета в света сред най-атеистичните държави, е и мястото, където се е зародила комерсиалната детска порнография с производство на професионално направени филми, доскоро напълно легално. Копенхаген пък е градът, където содомията е толкова широко разпространена, че е световен център на тази извратеност. Туризмът с такава цел процъфтява. Едва през 2015 г. много трудно в Дания беше прокаран закон, забраняващ секса с животни, приет с малко мнозинство. В Скандинавските страни рязко нарастват през последните години венерическите болести с истински бум на гонорея и сифилис. Нека споменем Япония – също една от най-атеистичните държави в света. Тя е известна като международен хъб за продукция и трафик на детска порнография. А в Тайланд, в която доминира атеистичната форма на будизъм теравада, не само че проституцията е широко разпространена, но и около 40% от проституиращите са деца.

Може да продължим да изреждаме подобни факти, които подкрепят социологическите проучвания за моралните разбирания на атеистите. Така например в Америка /проучване на Barna Group/ атеистите са по-склонни да приемат като морално приемливо поведение порнографията, нетрадиционния секс, прекаляването с алкохол, употребата на наркотици, абортите, сексуални връзки извън семейството и неприличен език.

Когато говорят за морал атеистите твърдят, че са „истински морални“, но относителността на моралните им ценности е очевидна. В подкрепа ще цитираме кратки откъси от размишленията на едни от най-известните атеистични философи по този въпрос. Така Ницше проповядвал, че трябва да се появи една група „супермени“, която чрез волята си да властва да има смелостта да

създаде свои собствени ценности . Берtrand Ръсел смятал, че “извън човешките желания няма морален стандарт“, а Жан-Пол Сартр бил убеден, че животът няма обективен смисъл. Следователно, според него човек трябва да си създава свои собствени ценности. За качеството на тези ценности обаче говори животът на самите видни атеисти -за повечето от тези хора е останал лош спомен. Всеки, който не ни вярва може да научи всичко, което е известно за когото пожелае в сегашното свръх-информирано общество. Ще кажем няколко думи само за Карл Маркс – идол на милиони. За него спомените са, че е бил егоцентрик, яростен антисемит, развратник, изневерявал на жена си и имал незаконен син, когото така и не признал, бил използвач в отношенията с приятелите си.

И така, философските разбирания на атеистите не предлагат разумна причина за морално отсъждане. Известно е изказването на Ричард Докинс, флагман на съвременните атеисти, че е истински трудно да се прецени прав или не е бил Хитлер. Много други известни атеисти не се притесняват ясно да заявят, че от гледна точка на еволюционните им разбирания изнасилването и кръвосмешението са морални явления.

Разбира се, не можем да пропуснем и какво се казва в библията за атеизма. Библейското определение за атеист е кратко – „Рече безумец в сърцето си: „ Няма Бог“, но освен това явно свързва такъв човек с морална деградация, защото изречението продължава така: „Развратиха се хората, извършиха гнусни дела, няма кой да прави добро“ /Псалм 13:1/

А ето как британският поет Франсис Томпсън шеговито обобщава мнението си за атеистите: „ Може би атеистът не може да намери Бога по същата причина, поради която един крадец не може да намери полицаи“ .

Има още нещо, което няма как да пропусна накрая. Във всичко, написано и казано от атеисти, което срещнах, прави силно впечатление омразата към християнството. Дори в съвременното общество, което има такъв страшен проблем с радикалния ислям, за

него атеистите почти не споменават. Голямото ударение във всичките им разсъждения е отричането на християнския Бог, другите богове явно не им пречат. Като се замисли човек, това е още едно доказателство, че точно Исус Христос е Господ и Бог!